

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-2 У. 15914/15
22.07.2016. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Драгана Јовановића и Ненада Стојановића, чланова већа, са судијским помоћником Сандром Пауновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужбама тужилаца: А.А., Б.Б., В.В., Г.Г., Д.Д., Ђ.Ђ., Е.Е., Ж.Ж., З.З., И.И., Ј.Ј., К.К., Л.Л., Љ.Љ., М.М., Н.Н., Њ.Њ., О.О., П.П., Р.Р., С.С., Т.Т., Ћ.Ћ., У.У., Ф.Ф., Х.Х., Ц.Ц., Ч.Ч., Џ.Џ., Ш.Ш., А.А.1, Б.Б.1, В.В.1, Г.Г.1, Д.Д.1, Ђ.Ђ.1, Е.Е.1, Ж.Ж.1, З.З.1, И.И.1, Ј.Ј.1, К.К.1, Л.Л.1, Љ.Љ.1, М.М.1, Н.Н.1, Љ.Љ.1, О.О.1, П.П.1, Р.Р.1, С.С.1, Т.Т.1, Ћ.Ћ.1, У.У.1, Ф.Ф.1, Х.Х.1, Ц.Ц.1, Ч.Ч.1, Џ.Џ.1, Ш.Ш.1, А.А.2, Б.Б.2, В.В.2, Г.Г.2, Д.Д.2, Ђ.Ђ.2, Е.Е.2, Ж.Ж.2, З.З.2, И.И.2, Ј.Ј.2, К.К.2, Л.Л.2, Љ.Љ.2, М.М.2, Н.Н.2, Њ.Њ.2, О.О.2, П.П.2, Р.Р.2, С.С.2, Т.Т.2, Ћ.Ћ.2, У.У.2, Ф.Ф.2, Х.Х.2, Ц.Ц.2, Ч.Ч.2, Џ.Џ.2, Ш.Ш.2, А.А.3, Б.Б.3, В.В.3, Г.Г.3, Д.Д.3, Ђ.Ђ.3 и Е.Е.3, које заступа адвокат Арсић Василије из Гњилана, Шилово бб, против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број 118-00-00008/2015-01 од 25.05.2015. године, у предмету престанка радног односа са правом на пензију, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.07.2016. године, донео је

ПРЕСУД У

Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 118-00-00008/2015-01 од 25.05.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда II-1 У. 6424/14 од 05.03.2015. године, одбијене су жалбе тужилаца и других жалилаца, изјављене против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора финансија, људских ресурса и заједничких послова од 31.12.2013. године, којим је, тужиоцима престао радни однос са 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију у Министарству унутрашњих послова, Координационој Управи за Косово и Метохију.

Тужиоци су поднели тужбу Управном суду 16.11.2015. године, коју су уредили поднесцима од 14.12.2015. и 19.01.2016. године, поступајући у складу са налозима из решења

Суда II-2 У. 15914/15 од 20.11.2015. године и 25.12.2015. године. Тужбом су оспорили законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене Закона о државним службеницима, повреда одредаба члана 45. и 46. Посебног колективног уговора за полицијске службенике и повреда правила поступања прописаних одредбама члана 199. став 2. и члана 235. став 1. Закона о општем управном поступку. Наводе да тужени орган није поступио у складу са правним ставовима изнетим у пресуди Суда II-1 У. 6424/14 од 05.03.2015. године. Ово с разлога, што тужени орган парафразира одредбе Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у МУП-у, не придржавајући се императивних норми Закона о полицији и Закона о државним службеницима, који уређују радно-правни статус запослених у МУП-у, стим да поново примењује двоструке стандарде на запослене који имају пребивалиште на подручју Косова и Метохије и за оне који имају пребивалиште у Централној Србији. Даље, указују да је нетачна тврдња туженог да је испоштован члан 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима, будући да им радни однос није престао на основу наведеног Закона, већ Закључка Владе Републике Србије, 05 број 11-10643/2013 од 09.12.2013. године и на основу Правилника о изменама Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у МУП-у, Стр. Пов. 01 број 12319/13-5 од 20.12.2013. године. Предлажу да Суд, у спору пуне јурисдикције, тужбу уважи, оспорено решење поништи и донесе акт којим ће тужиоцима омогућити право на рад и успостављање радно правног статуса који је постојао пре 31.12.2013. године, са свим надокнадама штете од момента прекида радног односа.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да Суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

У поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено је, да је овде тужиоцима, као запосленима у Министарству унутрашњих послова Републике Србије, Координациона управа за Косово и Метохију, престао радни однос са 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију. Ово јер је закључком Владе Републике Србије 05 број 11-10643/2013 од 09.12.2013. године, наложено Министарству унутрашњих послова, да у циљу имплементације Закључка Владе 05 бр.02-3570/2013 од 22.04.2013. године, којим је прихваћен Први споразум о принципима који регулишу нормализацију односа, спроведе организационе промене у циљу регулисања статуса запослених у Министарству унутрашњих послова који живе на територији АП КИМ, односно који са даном доношења закључка имају боравиште на територији АП КИМ. Даље, произлази, да је у том смислу донет Правилник о изменама Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова стр. пов. 01 број 12319/13-5 од 20.12.2013. године којим је дошло до организационих промена у Координационој управи за Косово и Метохију, те да је Уредбом о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП КИМ 05 број 110-11250/13 од 25.12.2013. године, објављеном у Службеном гласнику РС; бр. 115/2013, прописано да запосленима у МУП-а, чије је место рада на АП КИМ, којима услед организационих промена престане радни однос обезбедиће се право на посебну пензију, као и право на обавезно здравствено осигурање. Имајући у виду

наведено, те чињеницу да су овде тужиоци на дан 09.12.2013. године живели, односно боравили на територији АП КИМ, то је првостепени орган одлучио као у диспозитиву ожалбених решења.

Тужени орган је, оспореним решењем, одбио жалбу тужилаца, изјављену против решења првостепеног органа, уз образложење, да је неспорно утврђено да се о радноправном статусу запосленог одлучивало након што је у првостепеном органу дошло до организационих промена које су условиле укидање унутрашњих организационих јединица на одређеној територији, односно укидање радних места и смањење броја извршилаца који су обављали одређене послове. Имајући у виду наведено, као и чињеницу да је Правилник о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова којим су извршене промене у унутрашњем уређењу тог Министарства ступио на снагу и почео да се примењује, те да тужени не може да се упушта у оцену законитости општег акта, тужени налази да су одлучне чињенице у вези са поступањем првостепеног органа и решавањем радноправног статуса тужиоца који је последица промена у унутрашњем уређењу, потпуно утврђене и у основи образложене. Наводе жалбе да је првостепено решење незаконито због неправилног утврђивања основа и случајева престанка радног односа државног службеника који су уређени Законом о државним службеницима и Законом о полицији, због повреде права државних службеника при промени уређења државних органа и због неправилне примене прописа који се односе на посебне услове под којима посебним категоријама осигураника престаје запослење са правом на посебну пензију пре испуњења општих услова, тужени указује да је ожалбено решење донето након организационих промена у унутрашњем уређењу Министарства, те да законитост ожалбеног решења не може бити доведена у питање из разлога примене наведене уредбе или због њеног односа према законима, а нарочито због тога што она садржи посебно право на посебну пензију и што је остваривање права на посебну пензију, један од разлога за престанак радног односа, и да с тим у вези, поменути наводи из жалбе, нису могли бити од утицаја на другачије решавање у овој управној ствари.

По оцени Управног суда, основано се тужбом указује да тужени орган приликом доношења оспореног решења, није поступио по налозима из пресуде Управног суда II-1 У. 6424/14 од 05.03.2015. године и није отклонио повреде правила поступка на које му је указано том пресудом, због чега је оспорено решење донето уз повреду одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), због чега је тим решењем повређен закон на штету тужилаца. Како првостепени, а ни тужени орган у свом решењу, не наводе ниједан правни основ престанка радног односа тужилаца који прописују важећи Закони који регулишу област радних односа, а будући да се у конкретном случају ради о престанку радног односа запослених у Министарству унутрашњих послова, чији су положај, права, обавезе и одговорности регулисани Законом о полицији, Законом о државним службеницима, Законом о раду, то је према оцени Управног суда дошло до повреде Законом прописаних услова приликом доношења појединачне одлуке о престанку радног односа. Ово тим пре што се првостепеним решењем, утврђује престанак радног односа тужиоцу, са правом на посебну пензију, коју прописује Уредба о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у МУП на територији АП Косово и Метохија 05 број 110-11250/2013 од 25.12.2013 („Сл. гласник РС“, број 115/2013 од 26.12.2013).

Одредбом члана 167. тачка 1. до 4. Закона о полицији („Сл. гласни РС“, бр 101/2005..., 92/2011) прописано је да поред случајева престанка радног односа по сили закона утврђених другим прописима, полицијском службенику, односно другом запосленом радни однос у Министарству престаје: 1) када се утврди да су подаци о испуњавању услова за пријем у радни однос из члана 110. став 1. тач. 1)-4) лажни или када престане да испуњава те услове, а не може бити премештен на друго радно место-даном утврђења; 2) када се утврди да је поступио супротно одредби члана 133. овог закона-даном коначности одлуке; 3) када му надлежни орган утврди право на пензију у складу са законом – даном правноснажности решења; 4) када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на безусловну казну затвора у трајању дужем од шест месеци-даном достављања правноснажне пресуде Министарству. Према одредби члана 139. истог закона, полицијском службенику може престати радни однос са правом на старосну пензију и пре испуњење општих услова за стицање старосне пензије, а у складу са прописима о пензијском и инвалидском осигурању. Чланом 140. прописан је престанак радног односа са правом на инвалидску пензију под условима одређеним тим чланом.

Одредбом члана 169. Закона о полицији, прописано је да се на положај, дужности, права и одговорности запослених у Министарству примењују прописи о радним односима у државним органима, ако овим законом и прописима донетим на основу овог закона није друкчије одређено.

Законом о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/05...104/09), у Глави једанаестој-Права државних службеника при промени уређења државних органа, одредбом члана 133. прописано је, да ако Правилник буде тако измењен да нека радна места буду укинута или број државних службеника смањен, прекобројни државни службеници премештају се на друга одговарајућа радна места, а предност имају они са бољим оценама у последње три године. Уколико одговарајуће радно место не постоји, прекобројни државни службеник може, уз своју сагласност, бити премештен на ниже радно место које одговара његовој стручној спреми, а ако ни такво радно место не постоји постаје нераспоређен. О нераспоређености државног службеника руководица државног органа обавезно доноси посебно решење о нераспоређености, а тек након протекла рока од два месеца од дана настанка нераспоређености радни однос престаје по сили закона, те надлежни орган може донети решење о престанку радног односа, које решење је декларативног карактера. Одредбом члана 138. став 1. до 3. истог Закона, прописано је да, док је нераспоређен државни службеник има право на накнаду плате, према закону којим се уређују плате у државним органима, док сва права из радног односа државни службеник оставарује у државном органу чији је руководица донео решење да је државни службеник нераспоређен, а нераспоређеном државном службенику престаје радни однос ако у року од два месеца, не буде премештен у други државни орган.

Како су у конкретном случају оспорено и првостепено решење засновани на закључцима Владе Републике Србије и на Уредби о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП Косово и Метохија, која у уводу не садржи пропис Републике Србије, по основу којег је доносилац донео Уредбу, а тужени и првостепени орган нису применили одредбе Закона о државним службеницима, као ни одредбе Закона о полицији, којим се као посебним законима, уређују права и дужности државних службеника и намештеника, односно полицијских службеника, Управни суд је оценио да је оспорено решење донето уз назначену битну повреду правила

поступка прописану одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), према којој образложење решења садржи правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а на чију примену, у поступку решавања другостепеног органа по жалби, упућује одредба члана 235. став 1. наведеног закона.

Управни суд није решио спор пресудом донетом у спору пуне јурисдикције, у смислу одредби члана 43. став 1. Закона о управним споровима, будући да природа ствари то не дозвољава, јер због наведене повреде правила поступка Суд није могао да оцени правилност утврђеног чињеничног стања и правилност примене материјалног права. Са изнетог, Суд, у смислу одредбе члана 43. став 4. наведеног Закона, није прихватио захтев тужилаца да донесе пресуду у спору пуне јурисдикције.

О захтеву тужилаца за накнаду штете, поднетом у смислу члана 45. Закона о управним споровима, Суд није одлучивао, будући да је тужба тужилаца уважена и оспорено решење поништено, као незаконито, због повреде правила поступка и јер природа ствари не пружа поуздан основ за утврђивање штете, ни по основу, ни по висини, а тужилац ово своје право може да оствари, евентуално, у редовном судском поступку пред судом опште надлежности.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да Суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, будући да је због наведене повреде правила поступка оспорени акт незаконит, а што је овај суд могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања јавне расправе. Са наведених разлога, Суд није прихватио захтев тужиоца за одржавање јавне расправе.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана: 22.07.2016. године, II-2 У. 15914/15

Записничар,
Сандра Пауновић, с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправака
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

CP